

ACC. NR. M. 7485 : 1-50.

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *Emil Jönsson*
Härad: *Luggude* Adress: *Hornborg*
Socken: *Väsby* Berättat av: *Deusamma*
Uppteckningsår: *1941* Född år *1861* i *Väsby*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fortsätt. på *JärbioGRAFIEU.* (fortsätt. fr.
h. 7301.)
Exercisminnen.

Folk. M. 7517.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N.R. M. 7485:1

Landskap: Skåne

Härad: Luggude

Socken: Wäsby

Uppteckningsår: 1941.

Upptecknat av: Emil Jönsson

Adress: Hornsborg

Berättat av: d.s.

Född år 1861. i Wäsby

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Continuation av biografien.

höra vad han sade, ty han kom allt längre bort från der jag låg, men skrattarna kunde jag höra och jag kunde vara förvissad om att han besökt ätta tält den natten. Officerarne hade musik och dans varje kväll i officers-salongen, med sina fruntimmer. Några hade sina fruar med sig. Oftast varade deras bal till fram på somratimmarna. De (officerarne) ville helst att inte vakten i kompanigatorna ropade "ver då", när de komms hem, utan sade "lyst, lyst, det är bara jag, skynda att tillkräma giva innan vakten som de säga när snar sig, hann öppna munnen ens. Natlvakt skulle utgöras av den, i tältet, som av jourkorpralen

Skriv endast på denna sida!

blev dertill utsedd, i två timmar, varefter han skulle avlösas av näste man, som kunde vara från ett annat tält. Vakten begynte klockan 11 på kvällen och fortfor till kl. 1. Från 1 till 3 och från tre till fem, då tältet belästes, då alla beväringar skulle stiga upp och samla ihop sin kamm vid tältets utkanter och bereda kapparna deröver, samt sopa golvet, d. v. s. marken. Men officerarne och de fleste korporalerna blev vanligen liggande ännu en timme åtminstone. Ibland hände att den som skulle avlösa vakten, blev liggande och fick den stackars omgick vakt, inte avlägsna sig, förr än den andre kommit, men sådana överliggare fingo mågorlunda passa sig, ty det vankades arrest, ifall den förorättade klagade för högre befälet. På fältet utan omr. lägreets ena sida hade samlat sig all slags lycksökare, liksom till en marknad. Här fanns Caramell, och krämare av alla slag, skjutbanor, verkabimett, ringkastning, ljusskygge Albinos,

hade ett litet bord, på vilket var placerat två stötter
med en tvärslå emellan vid övre ändan. Fjondten på
tvärslån var fästad en tråd och i ändan på tråden en
kula av trä, som hängde lätt ner mot bordskivan. Så
utlovade pojken eller katten att han betalade ut 50 öre till
var och en som kunde fatta i kulan och ta den emot
sig samt släppa henne tillbaka förbi en kägla, som stod
midt emellan stötlarna på bordet, och när kulan kom
tillbaka skulle hon stöta omkull käglan, men lyckas
des han inte slå omkull käglan, så kostade slaget eller försöket
femtio öre. Det såg ut att vara en lätt sak, att vinna fem-
ti öre och en massa folk skrockades alltid omkring hans bord.
Men det var nästan omöjligt för alla, att kunna slå omkull
käglan. För att visa att det inte var omöjligt, så fallade

folkens själva kulor och hur ofta han ville kunna han
sit föra konststycket, till stor förgelse för dem som
förlorat. Men en beväring som hade god om pengar, före-
satte sig att lära kneppet och öva sig så länge, att han
skulle kunna såväl som ägaren och efter dagligen fö-
retagen öring, dervid han ömsom vann och ömsom fö-
lorade, dock mest det senare, ända till han förlorat
femti kronor. Sen begynte han ta igen sin förlust och det
var dessa strider som lockade så många åskådare.
En dag slog han omkull kägeln 30 slag i rad, om då
förbjöd ägaren honom att slå vidare, så det blev kanske
inte säkert att han fick ta igen hela sin förlust. Att tala
om allt väsen som spelades ut på denna marknadsplats
en utom lägret bleve förlängt. När vi fått våra strump-
slitnings-pengar, som gingo delvis åt att betala förlorade
pursedlar och kvastarne, så kurs vi tälten tillbaka till bil-
stör och halonen utom lägret och sopade platsen så väl,
att inte ens en hackelsepipa bleve kvar på hela området.